

La salut del poble es la suprema lley.

Poble que no lluita, es poble mort, y tal lluita deu ser sols pel dret á la vida y á la lliure manifestació.

LA TRONADA

Tots els que'ns buscan lo benestar á l'altre vida s'el procuran per aquesta.

Deu al crear al dimoni, ó va equivocar-se ó es que gosa en que'l mal existeixi; per aixó la ciencia no lliga ab ells.

Setmanari satírich vermell.

Sortirá tots los dissaptes.

Preus de subscripció

Granollers al mes. . . 0'25 ptas.
Fora trimestre. . . 1'00 »

Administració y Redacció, Ricoma, 6

Tots els originals encaminats al bé públich, s'insertarán.

Pago per adelantat.

Número solt 5 céntims per tot arreu.

LA GUERRA

Lo mes odiós é inhumá, lo mes contrari á la rahó y á la justicia y sobre tot, lo mes antinatural, es la guerra.

¡Malehit sistema, que per garantir la forsa absoluta dels governants, mútuament s'assessinan los governats!

Exigencias d'amor-patri diuen los patrioters, los posseïdors de las riquesas públicas, los que pel miserable diner están exents de tals exigencias.

¡La patria! En nostras guerras colonials ¿qui la defensaba?

Els, los insurgents lluitant per sa independencia, ó nosaltres imposantlos sumissió al domini per imposició?

Cuba, Puerto Rico y las Filipinas eran espanyolas ¿veritat? pró ¿per quin dret? ¡ah! pel dret de conquista, un dret que exercintlo los sobiráns dels pobles es legal, exercintlo lo poble, es un robo.

Si legal es la conquista d'un poble per la forsa, legal ha d'esser la conquista d'un rellotje ó un porta-monedas per un pillet, per l'astucia ó per la forsa també.

Espanya posehía l'imperi colonial conquistat, sent fet pels manants d'ella; d'altre modo s'en diria robat y si un día els robats ó conquistats en defensa de sos drets y de la llibertat de sa patria s' revoltan contra sos posseïdors, aquets, no en nom de son senyoriu y si en nom de la mateixa patria, demanan, exigeixen que'l poble s'indigni y s'assessini

per asegurar son domini.

Per la patria y en nom d'elia es mataban germáns, ab germáns fills tots d'una mare, y els tiráns, tant satisfets parlantnos d'un amor-patri, de dignitat d'honor nacional y altres abjectius que'ls asseguraban son domini.

Aixó son las guerras.

Las unas, arrencant de sas llars á milers y milers de fills proletaris de la terra, lo mes sá de la societat, brassos productors, emportantse ab ells los cors trossejats de las mares, aquellas que antes de venir al mon sos fillets, totas sas energías, fatigas y son ánima ja es per ells; després per l'ambició d'un tros de terreno que per dret natural es de tots los sers vivents, los mateixos opressors los portan á batres, á matar ó morir de las balas ó de una epidemia secundaria en els camps litigants com resultat de tantas fatigas.

Aquestas son las guerras de conquista, d'aquesta forma mes ó menos fou la del Transwaal ahont la forsa de la forsa ofegá al dret y mes ó menos es l'actual Rus-Japonesa.

¡Cuanta carn inmolada en aras de la despótica ambició de dos emperadors! y... sanch ignocenta.

Després sobre las despullas humanas, el triomfador plantará sa bandera, símbol de novas imposicions que recauran sobre uns tercets que ni son russos ni japonesos.

Y las demás potencias ¡tant tranquilas! com que totas ellas han gastat y gastan los mateixos

procediments, callan y com vil rastreras del fort s'emborratxan ab las glorias del triomfador.

Las altres guerras encar son mes denigrants si hi cap, com son las discussions diplomáticas per las vias del fet; cuan dos nacions tenen una querella y la resolen ab lo corresponent rompiment d'hostilitats portant al camp als esclaus d'ambas parts per resoldrer la cuestió, quedant la rahó pel mes fort.

¿Qué diríam d'un tribunal cual jutje per trobar la rahó, cridés als dos querellants, ferlos batrer y concedirla á'l mes valent?

Que sería el colmo de l'injusticia.

Tal calificatiu tenen á mon entendre las guerras totas, las anomenadas com l'altra, la mes terrible pel proletari; la guerra de repressió.

Cuan un poble cansat de sufriments y vejaments, s'aixeca contra sos tiráns, cuan víctimas d'una despótica explotació tracta de reivindicarse una petita part, insignificant per lo que li toca, llavors per sos germáns, sos fills, per aquells que á la forsa han arrancat de son costat, per aquells los fan assassinar á mansalva.

Cors humanitaris, tal nom no cap en nosaltres si del fóns de l'ánima no s'aixeca el crit de protesta y d'indignació de ¡Guerra á la guerra!

CLAR-I-NET.

